

Д Е Н Ъ

ИЗЛАЗЯ ВСЯКЪ СЪ ББОТЪ

Спомоществаніята за «ДЕНЬ» почнуватъ отъ началото на всякой мѣсець. Годишнината за вѣтрѣ въ Държавѣ е четири (4) бѣлы меджидіета, а за извѣнъ ней едина (1) лира турска. Настоятелитѣ по вѣнъ отговарятъ за стойността на листовѣтъ, които сѣ поръчяли. Извѣстия и други частны помѣстванія ще сѣ обнародватъ съ най-умѣреннѣ цѣнѣ.

Писма, статіи, допискы и всичко, що сѣ отнаея было до спомоществаніята и Управленіето на «ДЕНЬ» было до Редакціята ще сѣ испращатъ на право до Издателя Хр. Г. Бъчеварова, Цариградъ, Ескы-Забтіе Н-ро 25. Писма не освобождены отъ пошты и разноскы не сѣ приематъ. Испращанитѣ статіи и допискы за обнародваніе, обнародваны тѣ или не, назавѣ сѣ не връщатъ.

ОТЪ РЕДАКЦІЯТА.

Прѣди всичко ные имаме честѣтъ да честитимъ на всикѣтъ наш и читатели и въобще на цѣлѣя нашъ Българскій народъ настоящитѣ праздниці, които сѣ установены отъ Всеобщѣтъ църкѣ за отдѣхъ и погивкѣ на утруденитѣ вѣрны, както и новѣтъ годинѣ, която е веге на вратата ни. Дано тази встѣпающа нова година бѣде за всикѣ ни добра, лека и благопріятна, не като тази, която е на издѣхваніе веге. Тѣзи сѣ нашитѣ на кратко честитяванія; отъ насъ толкова, а отъ Всевышнія повеге, който познава нуждытъ на своитѣ сътворенія.

При това нека бѣде извѣстно на всикѣ, че тойзи е послѣдній брой на листа ни на малѣкъ форматъ, идуцій брой ще излѣзе веге на голѣмъ. За това ные повторително зимама свободѣ да припомнимъ на всикѣтъ нашѣ българскѣ публикѣ да побърза да ни поспити прѣзь тѣзи Новѣ Годинѣ и съ повежко новы спомоществанія. А читатели, които не сѣ ни внесли до сега стойността на листовѣтъ, умоляваме ги да побързатъ да ни ѣ внесѣтъ, щото: безъ сѣббро нѣма добро.

ИЗВѢСТІЕ

Насърдчителнитѣ до насъ частны писма отъ много мѣста за ревностното ни прѣдпріятіе на *День* както и благодарителнитѣ отъ една страна за доволнитѣ му улучшения, които бѣснѣлы еще въ началото на поляваніето му; а отъ другѣ умолителнитѣ за уголѣмяваніето на формата му както и за умѣренността на цѣнѣтъ му, направихъ ны да сѣ уповаемъ на тѣзи насърденія, благодаренія и умоленія и да земемъ другѣ мѣркы за идуцій новѣ годинѣ. И тѣи ные безъ да чякаме истичаніето на годишнинѣтъ на *День* прѣдприемаме да го издаваме отъ идуцій Януарія на голѣмъ форматъ. За спомощницитѣ и настойницитѣ, които сѣ внесли стойността на листовѣтъ до излизаніето на годишнинѣтъ, цѣната ще бѣде пакъ сѣщата, както и за оныя, които не сѣ ни внесли еще стойността, които умоляваме въ името на правдата да сѣ свѣстятъ и да побързатъ да ни ѣ внесѣтъ, защото сѣ нуждаемъ отъ помощѣтъ имъ. А за новитѣ, които ще сѣ запишѣтъ отъ новѣ годинѣ, цѣната ще бѣде въ Цариградъ половина 1)2 лира турска, а за по вѣнъ три (3) бѣлы меджидіета. Ные мыслимъ съ това да поднесемъ най-голѣмѣ услугѣ на

народа си, на когото сѣ и уповаме, че ще оцѣни труда ни и жертвѣтъ ни; на което прѣдпріятіе цѣлѣта ни е да прѣдоназимъ народнѣтъ си бѣдѣшность, която сѣ застрашава отъ много плачевны нашествія, които сѣ появяватъ отъ странѣ на чужды и друговѣрны общества; както ни служи за примѣръ и поляваніето на «Зорницѣ» съ доста долнѣ цѣнѣ — годишнинѣ. По тѣзи причини за да направимъ и ные листа си достѣпенъ за всякой классъ хора, ные уголѣмяваме формата, а намаляваме цѣнѣтъ му.

Ные сме въ надѣждѣ за на прѣдѣ, че сѣ тѣзи най-умѣреннѣ цѣнѣ ученолюбивитѣ отъ народа ни нѣма да сѣ забавятъ да испратятъ чясъ по-скоро имената си на новы спомоществанія, съ което ще ни насърчатъ още повече въ прѣдпріятіето ни.

Программата, който ще слѣдваме, ные нѣма да ѣ прѣпорѣчваме отъ сега, щото тя сама по себе си ще сѣ прѣпорѣчи еше въ появеніето на листа. Науката, индустрията, земледѣліето и търговіята както и найновитѣ политическы новины и пр. .. никога нѣма да избѣгнатъ отъ перото ни.

Слѣдъ тѣзи ные повторително смѣемъ да изявимъ надѣждѣтъ си, която ны убѣжда да вѣрваме, че народѣтъ ни нѣма да сѣ забави да оцѣни труда ни и да

ны посѣти съ повече спомоществованія за наурѣдъ.

ОБЩИНЫТЪ НИ.

(Продълженіе отъ 37-й брой.)

Що е община и какъ трѣбва да ся разбира истинното ѝ и точно значеніе особито въ днешнитѣ врѣмена и обстоятелства, нѣ мислимъ да сме были до нѣидѣ сполучливи въ точното ѝ опрѣдѣлительно объясненіе; нѣ много за по-щастливы и по-сполучливы быхме ся счели, ако да быхъ и самытѣ ни общины вникналы по-добрѣ и по-разсудително въ истинното ѝ и обширно днешно значеніе и спорѣдъ него да вършатъ всичкытѣ си общинскы работы за въ ползъ на своитѣ прѣданны населенія.

Стига всяка община да отбира, че тя не е едно просто нѣщо, нѣ едно цѣло *народно правителство*, и като такъво тя трѣбва да знае какъ да располага съ даденыѣ ѝ власть отъ по-горнето политическо правителство, което не може подъ никакън начинъ да ся въспротиви на извършенитѣ ѝ или рѣшени дѣла. Тя може да постои и да иска изпълненіе то на рѣшеніята си, и да знае, че всяко злоупотрѣбленіе, което бы ся появило отъ странъ на чиновницытѣ отъ политическото правителство, тя може да иска съ постоианствуваніе наказаніе имъ и съ отправаніе чякъ до централното правителство, което спорѣдъ днешнитѣ мѣрки не ще ся забави да земе подъ вниманіе жялбытѣ ѝ, и да ѝ гы удовлетвори. Това си е тѣй!... нѣ ные що сѣглѣдваме въ нашитѣ общины?— Ные сѣглѣдваме такыва бѣркоти, такыва несѣгласія и такыва междуособны гоненія, щото оставаме мѣсто на политическото правителство да ся ползува отъ тѣзи наши неспоразумѣнія и да събаря и уничтожява властыѣ имъ. Политическото правителство всякога е давало правдины на нашитѣ общины, както и днесъ имъ дава; нѣ кой е кривъ дѣто ные при тоткозъ правдины пакъ гни-

емъ като у робство? Не е ни криво правителството, не е, върху което обычаемъ всякога да издаваме незодовольныя си гласъ; криви сме си ные, щото незнаемъ да цѣнимъ отстъпваніето на правдины! . . .

Първенствующытѣ лица, които прѣдсѣдательствуютъ на тѣзи общины да ли отбирать прѣдопрѣдѣленіето си? Да ли познавать званіето си? Да ли отбирать каквы условія ся изысква отъ тѣхъ за да рѣководятъ работытѣ на тѣзи общины? Да ли отъ народа сѣ избрани тѣ за такыва, или тѣхното интересно вліяніе гы е избрало само? Ако сѣ избрани отъ народа за такыва, то тѣ трѣбва ли да глѣдять само тѣхнытѣ си частны интересы, а народнытѣ интересы да гы изоставятъ като второстепенны нѣща? Ако ли тѣхното интересно вліяніе гы е избрало, то тѣхъ не е ли гы грѣхъ, дѣто ставать народодубійци? Отъ първенствующытѣ лица по общинытѣ ни не ся изысква такыва низкы и подлы условія, изысква съ условія, които да прѣзирать всякакънъ частенъ интересъ, да глѣдять за общото благосостояніе на населеніето, да го въодушевлява съ отеческы наставленія, да пазятъ правдинытѣ му, тѣй щото да ся обыкнѣтъ отъ народа, който е прѣдалъ щастіето си въ тѣхнытѣ рѣцѣ, и да го рѣководятъ не къмъ ямѣтъ на пропастьѣ, нѣ къмъ пльта на успѣха, на развитіето, на просвѣщеніето и на образованностьѣ както глѣдаме що правятъ другытѣ народности по-образованны отъ насъ.

Който дава правдины, той може да глѣда съ врѣме да ся въсползува та пакъ да си гы отнѣме; нѣ, за да не може да ся въсползува, на общинытѣ е длъжность да бдѣтъ за неиспусканіето имъ. А нашитѣ общинаре що правятъ? Тѣ напротивъ самы отивать да си прѣдаватъ правдинытѣ на отстъпателя и послѣ выкать, че имъ сѣ отнѣли правдинытѣ! Нѣ отъ дѣ ся поража да причината на това? — Отъ страстныя *эгоизмъ* за първенствованіе! Тамъ онзи общинарь выка: *ты защо да си първъ*, а тамъ другытѣ: *ты защо да*

си първъ? И тѣй отъ караніето на двамата, третійтъ глѣда да ся въсползува.

Не прѣдвиждаме ли, че ще стане и съ днешнитѣ реформы тѣй? Не прѣдвиждаме ли, че сами ще си изгубимъ отстъпванытѣ ни днесъ правдины? Да, сѣвъстьта ни ся мѣчи да ны убѣди, че ные тамъ дѣто ще видимъ да ни ся отстъпвать, тамъ и щегы видимъ да ся изгубвать. Тогава пакъ ли ще выкаме да ся оплакваме? Пакъ ли ще правимъ главоболія на правителството? То ли ще ни бѣде тогава криво, или ные самытѣ?

Ные ся провыкваме на врѣмь, ные поднисаме прѣдварително сѣвътытѣ си на нашитѣ общинары да зарѣжятъ и тѣ веднажъ частнытѣ си интересы и да ся потрудятъ за народа си, щото сѣ доволны вече тѣзи пусты и слѣпы каприци, които освѣнъ като ще опропасть сѣвършено народнѣтъ ни бѣдъщоснѣ, нѣ ще докаратъ най-сѣнѣ до тамъ работѣтъ, щото да ни ся заличи и името *народъ* отъ свѣта. Вниманіе, общинары, вниманіе, народни водители, щото на дѣлата ви цѣлѣта татѣкъ клони! Вниманіе да не оставите лошѣхъ память за да вы проклина народѣтъ ни, нѣ да оставите память която да ви издигне вѣчны памятницы на признателность и благодарность.

Отъ тойзи приврѣмененъ животь не остая нищо друго слѣдъ смъртыѣ освѣнъ добрытѣ или лошитѣ дѣла на человекъ! Блаженъ и прѣблаженъ ще бѣде тойзи смъртенъ, който ще може да остави память добръ за да ся въспѣва отъ потомцытѣ! Неговото тѣло ще гніе въ студенѣтъ чернѣ земѣ, нѣ името му, о! то ще ся спомянува доклѣто свѣтътъ ще съществуетъ! Удостойте ся, народни водители, да оставите такава память! Бѣдѣте бодри да удържите тѣзи днешни малкы правдины! дѣрзайте и съ постоианствуваніе трудѣте ся да постигнете и другы, щото царското ни правителство днесъ е расположено да даде всичко само да ся отърве отъ настоящытѣ главоболія, които го безпокоять постоианно и всякыдневно. Цѣнѣте името *община* съ

равносилното му народно правителство, и вий ще ся увърите слѣдъ малко врѣме Българскій народъ какъвъ ще бѣде! Еднодушіе, братска любовь, съгласіе въ рѣшеніята ви, постоянствуваніе въ исканіята ви, мъдрость въ сѣжденіята ви, исчезваніе на страстныя *эгоизмъ* и пр. . . тѣзи качества трѣбва да криятъ духоветъ ви, а не други, които нито вамъ да обѣщавать добро, нито на народа ни. Ако сте съ такыва духове къмъ народа ни, то и народътъ ни ще ся труди съ постоянствуваніе прѣдъ царското ни правителство за възвышеніето ви на по-высокъ службѣ въ него! . . .

О! колко ще бѣдемъ тогава всички щастливи да видимъ народа си въ новъ и по-добъръ животъ, отъ колкото да го глѣдаме днесъ въ такъво плачевно състояніе! Общинитъ ни тогава не щатъ да бѣдять мъртвы, какъто сѣ былы до днесъ, нъ ще бѣдять живы! Тъ нѣма да ся глѣдять съ хладнокрѣвно око отъ правителството, какъто сѣ ся глѣдали до днесъ, нъ ще ся глѣдять като негово второстепенно и спомогателно правителство, което да го улеснява въ много работы и да го отървава отъ толкозъ главоболія. То ще глѣда тогава живость у Българина и повече ще го обыча, отъ колкото да го глѣда днесъ въ такъво очюкано и покрусано състояніе.

Цѣнѣте, общины, правдинитъ си и длѣжноститъ си и вые ще видите, че за въ малко врѣме вые ще станете по-силны и по-якы и отъ крѣпостны градове, и съ това вые ще ползувате и правителството и народа ни.

ПО БИОГРАФИЯТЪ НА ЦИЦЕРОНА.

Нашйтъ дописникъ въ излаганіе биографіятъ на тойзи славенъ Римскій ораторъ само мимоходомъ е споменълъ като сѣнкъ отъ неговья животъ, като е прѣнебрѣгнълъ най-важнѣтъ точкѣ, върху която той е писалъ и за която е и прѣтърпѣлъ, спорѣдъ по общето мнѣніе, смъртьтъ.

Тойзи ораторъ въ послѣднитъ си дни на живота, въ които е былъ по-зрѣлъ и по-разсудителенъ, не ся е занимавалъ съ друго повече, освѣнъ съ испытваніе природжтъ. По неспокойствіе на съвѣстьтъ си, той е жьртвувалъ цѣлы ноци да стои и да прави размышленія върху природнитъ сътворенія, а най-много какъ е възможно толкозъ богове, у които сѣ вѣрвали тогаватъ, да можть да бѣдять въ съгласіе и въ единокъ да държатъ тойзи вѣченъ порядкъ, който ся глѣда повседневно!

Въодушевенъ отъ тѣзи правы сѣжденія той е и написалъ онава хуваво дѣло, което носи заглавіе *Де Деорумъ натура* т. е. *за сщцеството на Боговетъ*. Той въ него довожда всичкитъ доказателства за да докаже не възможностьтъ на многобожіето и да утвърди вѣрваніето въ *едино божество*. При многото си дохваткы и доказателства, той най-сѣтнѣ прави тѣзи размышленія: «ако мѣтнемъ поглѣда си съ по-вниманіе къмъ небеснитъ высоты и поразглѣдаме вѣчныя порядкъ, който владѣе у всичкѣтъ природж, ные трѣбва на часа да ся убѣдимъ и да повѣрваме, че има *еднѣ само причинѣ или силѣ*, която дава силѣ на всичкитъ други сътворенія за да ся управляватъ и да ся движатъ на врѣме; защото ако бы да сѣ много, то тогава неще да има съгласіе по между имъ, и вѣчныйтъ порядкъ неще сщцествува тѣй, както говиждаме сега. . . При това той като на сѣнъ иска да опознае и безсмъртіето на душижтъ, въ което ся испослѣ и увѣри; оттова му ся не видѣ страшна смъртьта, която го очякваше тѣй ненадѣйно.

Появяваніето на тѣзи му размышленія въ народа, неприятелитъ отъ странж на Кателинж намѣрихъ врѣме тогава да развлънувуть еще повече народа и да прѣпоржчатъ оратора за безбожникъ; отъ което, народътъ при всичко, че го обычалъ най-сърдечно, той хванжлъ да истинва отъ него и да го глѣда като хулитель на боговетъ имъ. Оттова Катилина, най-вѣрлыи му неприятель е можилъ тогава да спо-

лучи за да го прѣмахне отъ свѣта.

Нъ Италянскитъ му животоописатели ни съобщавать за смъртьтъ му и едно нѣщо много любопытно, което ся уназило ужъ чрѣзъ прѣданіе и до днесъ. Тъ казвать, че щомъ отсѣкли главятъ му, тя доклѣ была трѣпна избѣрборила тѣзи думы: *«кауза каузарумъ мизерере мей»* т. е. *пригину на пригинитъ помилуй мя*, съ които думы тѣ искать да потвърдятъ, че тойзи славенъ ораторъ и философъ и слѣдъ смъртьтъ си даже е исповѣдалъ *единството Божіе*. *Единство*, думать, понеже думитъ *пригину на пригинитъ* не означавать *множество*, нъ *единство*.

Иаистинѣ е, че причина на всичкитъ причины е Богъ, освѣнъ *грѣхътъ* който е наша собственность произлѣзла отъ не съгласіе на нашитъ свободныя волѣ съ Божіитъ или съ неговитъ установены законы.

Ные молимъ снисходително дописника си да ни не счита тѣзи бѣлжкѣ за грѣхъ, понеже най-главната и забѣлежителна точка на Цицероновѣтъ биографія е тази, която по не вниманіе може да ся е изоставила.

НОЩНЫ МЫСЛИ НА ЕДУАРДА ЮНГА

(Продълженіе отъ 37-ый брой.)

Животъ, смърть и безсмъртіе

Какъвъ е сыромахѣтъ, а какъвъ богатыйтъ, какъвъ е непочтенныйтъ, а какъвъ славныйтъ, какъ е искусно съставенъ, и колко е чюдно направенъ человекъ! Нъ колко повече е достоенъ за чюденіе и отличенъ въ знаніе Онзи, който го е така направилъ! който е съединилъ въ нашето сщцество такыва чюдны и странни мысли! и такъвъ удивителенъ смѣсъ въ неиздиримжтъ природж! Смайва ся человекскыйтъ умъ като вникне по-отблизу въ разликѣтъ между най-великыя наслѣдникъ на славятъ, дори до най-слабого и беззащитното насѣкомо — червея! . . . Стрѣскамъ ся отъ самага себе, и губѣ ся пакъ въ самага себе! въ собственнѣтъ си чюднѣ клѣцѣ, гдѣто умѣтъ ми ся удивлява отъ направѣтъ на Всемоущѣтъ Ржжъ. Кой мо

же да упаци живота ми? И кой може пакъ да го довърши до край? Ангелска ръка не може мя истъгли изъ гроба; нито пакъ легионы отъ ангели могатъ мя задържа до край въ него!

Когато пріятныйтъ сънь ся разлива по всичкытъ ми части, тогава фантазически едни мысли ся являватъ въ мойтъ душикъ, на който ся чини като да слиза въ вѣчнѣтъ пропасть, или пакъ да ся възкачва въ высочинѣтъ на облацытъ; нъ това нищо друго не е, освѣнь, че тя ся е заблудила отъ обаятелноститѣ на съня, и че вѣтрѣшно, душевно и свободно ся възвишава, безъ да пропадне, когато слиза да ся успокои. — Тая сѣща ноць доказва безсмъртіето на душикътъ ми, защото тая сѣща ноць прѣдставлява вѣчныя день. Не бото иска да докара всичкытъ прѣдьявленія за добро на чловѣка, безчювственыйтъ сънь ны учи, и суетното снѣваніе ся неизминува напразно!

Защо да оплаквамъ вече оныя, които не сѣ изгубени? Защо да заблуждавамъ мыслитѣ си, да отъгчявамъ сърдцето си надъ тѣхнытъ гробища? Могатъ ли да бждѣтъ тамъ ангели? Не почива ли, и незаровень ли е подъ прѣстытъ вѣчныйтъ огнь?

Не! тѣ живѣятъ; наистина живѣятъ и управятъ непонятныйтъ ми животъ на земѣтъ, и очитѣ имъ пълны сѣ нѣжно и небесно съжаленіе, глѣдять отъ горѣ на мойтъ главѣ; на мене, когото счисляватъ между мрътытъ. Това е пустыня, това е уединеніе: о! колко е многолюденъ, колко е живъ гробътъ!... Той е меланхолическа пещера на сътвореніята, долина на мрътытъ трупове, жялостна кыпарисова мрачность, сѣнка на суетнытъ и прѣминѣлытъ явленія. Всичко, венчко е мечтаніе на тѣхъ земѣ, а всичко отъ горѣ ѣ сѣщество! Исповѣданіето на истиннѣтъ е противоположно на глупостѣтъ. Тамъ гдѣто ся не срѣща никакво промѣненіе, гдѣто всичко стои каквото си е, тамъ само може да ся каже че има трайна истинность и твърдость!

Животътъ е откъслакъ отъ самобытіето, тъмно-изчезаема свѣтлость, зора на днитѣни, прѣддверіе на бждѣщностѣтъ ни. Явността на живота е още затворена, и смъртъта, силната сама смъртъ съ тѣжкыя си ключъ може да отвори, една само тя може да очисти пѣтя пѣленъ съ бла-

та, да ны освободи и да ны прѣдстави като чяда на бытіето. Тоя, който оше не ся е родилъ, бждѣщето чядо, което оше ся покои въ бащѣ си, не е опредѣленъ отъ дѣйствителныя животъ. Мы можемъ да бждемъ чяда на бытіето до тогава, до гдѣто не раздеремъ тѣкѣтъ ципицѣ съ който сме обвити и влѣземъ въ живота; въ живота ангелскый и най-послѣ, о радость горѣща! въ живота чловѣчскый.

И при това чловѣкъ, глупавый чловѣкъ! пакъ прилѣпява тука всичкытъ си мысли, а небеснѣтъ надѣждѣ тѣчи безъ най-малкъ омысль. На земѣтъ заточень, и подъ мѣсеца затворень, той изказва и свързва желаніята си съ тогова, който е тука; желанія, за които небесата сѣ ся нарочно отворилы, щото да бы съвършенно изчезнѣлы въ безконечностѣтъ, и да достигнѣтъ тамъ, гдѣто серафимытъ, отъ красното стѣбло на живота, което расте близу при Божія прѣстолъ, събиратъ безсмъртіето. Какво изобиліе отъ златното гроздіе на божественнѣтъ радость! пламти тамъ въ най-пълнѣтъ си быстротѣ и зрѣе за праведницытъ; тамъ, гдѣто нѣма минутны вѣкове; врѣмето, болестѣта, скърбѣта и смъртъта умиратъ! — Възможно ли е да ся избѣгне отъ шестдѣсятѣхъ години; да ся унищожи вѣчността изъ чловѣчскыя умъ; и да ся распилѣ безсмъртнѣтъ душикъ въ прѣстытъ? Безсмъртнѣтъ душикъ, която всичката си вѣтрѣшность, всичката си снага измѣчва, която отъ каквото и да было явленіе ся плами или задоволява, смѣщава ся, възхыщава ся или развълнувана бива до безъ край, както Океанътъ, за да поглѣне едно само перо или мухѣ развълнувува ся изъ дѣно.

Кому надлѣжи тая хула? Тя поражава само мене. Какво е твърдо сърдцето ми къмъ свѣта, като че е съ корѣ обвито! О какъ страшно ся е вкопчила подлата ми душа въ собственнытъ си веригы! Какъ съмъ замаянъ подобно на червея, който, като замыслень въ мѣгкытъ си мысли, съ пѣзеніето си распърснѣлъ всяко въображеніе.

Нощнытъ прѣвиденія, както казахъ по-горѣ, могатъ да бждѣтъ полезны намъ; нъ буднытъ снѣванія напротивъ — вредны. Каквы невъзможности не съмъ прѣкарвалъ прѣзь ума си! Може ли съньтъ да направи какво-годѣ добро? Непосто-

яннѣта радость въ непостояннытъ-измѣненія! Ягкото основаніе на пріятностѣтъ на бѣснующытъ вълны! Вѣчного грѣяніе на слнцето въ разваленыя тоя животъ! Съ каквы сѣща поцѣнны покрывала не сѣ былы на кычваны дневнытъ фантази на въображѣмѣтъ ми радость! Радостѣта отива съ радостѣтъ въ безконечныя пространень хаосъ! Догдѣто не съмъ ся уплашень разбудиль и за изгубень намѣрилъ. Когато чюхъ смъртното подрѣнкване на звѣнца, който всякый день по милионы души съ гвозденныя си языкъ привыква при себе: гдѣ сѣ сега великолѣпнытъ украшенія на въображеніето ми? Отъ паяжинѣ уплетенѣ къщичкѣ въ сравненіе съ мене, прѣдставлява ся на очитѣ си като царскый палатъ! Чловѣчeskото земно благополучіе виси като на паяковѣ ныщкѣ, гдѣто отъ подухваніето на най-малкыя вѣтрецѣ ся сѣсва.

О блаженны явленія, пълны съвеселбы, нито множеството ви, ни! то траяніето ви може да ся познае. Не прѣстанното траяніе на благополучіето ся нарича истинно благополучіе. Когато изобилностьта на радостѣтъ ви вече ся свършва, то тая омразна мысль на радостѣтъ ви всичко ще распърсне, и обиталището на свѣтлостѣтъ ви съвършенно ще потъмнѣе! Вые ся не боите отъ лѣтящѣтъ сферѣ, която въ обычному си въртѣніе излива жялостнѣ промѣнѣ на онова, което ся испрѣчи прѣдъ неѣ. Тука всякый чясъ трѣбва да ся бои отъ промѣнѣтъ, защото рѣдко ся случява да може да ся намѣри добро, пакъ и това добро не е дълговѣчно. Всяко земно въртѣніе има свойтъ кръгъ, когото поддържява прѣужасната и страховитата коса на врѣмето, която (коса) съ страшнытъ си удары изъ корень изкубва цѣлы царства; всяко земно въртѣніе замахва съ малкото си орѣдіе въ тѣснѣтъ сферѣ на сладкытъ къщны радости, и посичя най-добрыя цвѣтъ отъ земното блаженство. (Слѣдва.)

СТИХОТВОРЕНІЯ

РАЗГОВОРЪ НА ТРИ ПОСЕСТРИМЫ.

А.

Азъ толкозь славна прочюга
Въ онѣзь по-млады години,
До небесата надута,
Като надъ толкозь богыни:

Азъ толкозъ рѣдка на хубость,
И на дѣвойкы красило,
Азъ днесъ почивамъ у грубость,
Като на почваъ страшило!

Онѣзъ ми вѣрни другари
И на любовь ми стрѣмлене,
Слана гы вѣрла попари
Та сжъ къмъ мене въ прѣзрѣнне!

Гласътъ ми е гласъ оставенъ,
Като въ пустыиъ неплоднѣ;
Духътъ ми прѣзрѣнъ забравенъ
Отъ втора сестра утробнѣ!

Всякъ, що минува край мене
Отровна ми ся прѣсмива:
Ха, ха! катъ выка съ прѣзрѣнне
Ты не си вече щастлива!

Отъ сърдце чада азъ имамъ,
Нъ тѣ вси мя сжъ прѣзрѣлы!
Напраздно къмъ тѣхъ азъ климамъ
Да бы по мене вѣрвѣлы!

Б.

Що думашъ, сестро утробна,
Що крусашъ мене злочестѣ?...
И азъ съмъ кат' теб' в' сѣнъ гробна,
На нѣдѣ безъ да ся мѣстѣ!....

Оплаквамъ младость минѣлѣ,
Прѣдшествувана отъ славѣ;
Че днесъ съмъ горка паднѣла
Подъ чернѣ мѣкѣ коравѣ!

И мойтѣ чада и тѣ сжъ
Въ унынне тежко заврѣлы;
И тѣ на мене завѣсѣ
Отъ чернѣ мрѣжѣ заплелы!

Нъ ты ахъ! сестро, тѣши ся
Че тѣ ще дойдатъ въ съзнанне!
Не ся отчайвай! Стѣгни ся
Къмъ тѣхъ съ усърдно възванне!

Нъ третята ни сестричка,
Ахъ! тя е горка окайна;
Че си е сама самичка,
Тамъ у пещерѣ потайнѣ!

Тя выка горка, оплаква
Онѣзъ си младость и славѣ!
Отъ насъ утѣхѣ очаква
На тѣзъ си мѣкѣ коравѣ!

В.

Недѣйте, сестры, за мене
Недѣйте сълзи пролива!...
Азъ имамъ чяда въ растенне
Тѣ ще мя сторятъ щастливѣ!

Азъ съмъ отъ вази най-жалка;
Нъ и вамъ ще съмъ спасенне!

На, тазъ ми челядъ все малка,
Тя е вамъ, мене тышенне!

Азъ нынѣ плачѣмъ въ пещеры
Съсъ гробны дрѣхы обвита;
Нъ тазъ ми челядъ мя вѣри
Че съсъ честь ще съмъ открита.

Тогазъ и третѣ саружены,
Ще си възвѣрнемъ честь, славѣ,
За да направимъ смутены
Роднины наши безъ права!

Бждѣте, сестры, въ тѣрпѣнне
Съсъ трудъ ся всичко добыва
Честьта ни що е въ прѣзрѣнне
Съсъ славѣ ще ни облива.

Единъ днесъ става, другъ пада,
А другъ ся ражда, умира:
Единъ ся радва, другъ страда
Тѣй свѣтътъ днесъ ся намира.

ОРЕЛЪТЪ.

Орелтъ хвърка високо
По высотытѣ небесны,
И глѣда изъ на широко,
Дѣ има *лърши* тѣлесны.

Щомъ зърне нѣдѣ да има,
Той никакъ врѣме не губи,
Надъ нежъ стрѣломъ ся снима,
И съ кльвкѣ почва да скуби.

Ако да дѣрне пакъ *сврака*
Да дойде нѣщо да кѣсне,
Той кльвкѣ като пощрака,
Тозъ чясъ страхъ му ѣ отблѣсне.

Ако ли други гадины,
Былы тѣ *вълцы* иль *псета*,
Той друго нищо не чини,
Очи имъ вади съ ногкетета.

Той лесно хваща и живы,
Вѣтробѣжнѣтѣ *рогачи*,
Що изъ горытѣ шюмливы
Всякъ отъ тѣхъ бѣга, подскачи.

Той на полѣнѣ си лѣга,
И съ крылье прахъ си набира,
Рогачъ къмъ него щомъ бѣга
Съ ногкѣте на вратъ му ся спира.

Тогава почва да бѣе,
Да сѣпва прахъ му възъ очи,
Доклѣ свѣтъ му ся завѣе
Да падне смаянъ безъ очи.

Тогава хваща да кѣне
Да яде меса по-прѣсны.
Слѣдъ туй си хвъркне, замине
Пакъ въ высотытѣ небесны.

ВѢТРЪШНИ НОВИНЫ

ЦАРИГРАДЪ, 26-ый 10)врий.

Прѣдъ очи ни сжъ всичкытѣ бѣды, всичкытѣ неволи и всичкытѣ оплакванія, които пристигнѣхъ и пристигатъ всякыдневно тука отъ всичкытѣ села и градове на нашето мило отечество, прѣдъ очи ни сжъ тѣхнытѣ за милость и за съжаленне достойны кървавы сълзы, които изливатъ изъ дълбочинитѣ на сърдечнѣтѣ си болкѣ; нъ прѣдъ очи ни сжъ и дѣйствиелнытѣ мѣркы, които ся зиматъ за поправаннето на тѣзи бѣрקותи. Тѣрпѣннето ни свѣтло и тѣржественно ще ся възнагради, стига постоянството на гласа ни да не избѣгва отъ устата ни, стига ные сами да ся покажемъ въ сегышнитѣ обстоятелства, въ които Царьтъ ни е расположенъ да даде всичко, че сме народъ живъ, а не мъртавъ какъвѣто сме ся показвали до сега. Възбужданнето на живостѣтъ ни въ сърдцата, тя може сѣмо да прѣкрати днешнитѣ злины, тя може да въскреси името ни «народъ»!

За насъ е отворено днесъ голѣмо поприще, отъ насъ ся изысква само да знаемъ да ся въсползуваме, щото който не знае да ся въсползува отъ добрытѣ обстоятелства, той ся показва, че не е живъ. Да выкаме само да ся оплакваме, а да не радѣемъ да поправимъ злото тамъ, дѣто трѣбва, то ще каже, че ные сме нечювствителны и че искаме *крушитѣ самы да ны падатъ въ устата*. Доклѣто Царьтъ ни самъ иска да чюе страданіята ни, самъ иска да чюе желаніята ни, то ные защо да стоимъ хладнокрѣвны и да ся не отиравимъ тамъ? Защо да мълчимъ и да тѣрпимъ, като че тѣрпѣннето е родено само за насъ и ные — за него?

Да ся вълнѣятъ само слухове изъ отечеството ни, че искатъ приспособленнето на *равенството* было за въ чиновническы службы, было за въ стѣпванне въ военно слугуванне, а да ся не отправятъ до потрѣбното мѣсто да искатъ исполненнето му или въвожданнето му, то ще ка-

же, че *хемъ нъ сърби, хемъ нъ боли, хемъ искаме, хемъ не щемъ!* Дътето докъ не плаче, майка му му не дава да бозае, казва една стара народна пословица: и ные докъ не искажемъ желаніята си на Царя, отъ да знае той исканіята ни та да ни ги удовлетвори? Нашійтъ Българскій печатъ направи всичко, до колкото му допрощавахъ границитъ, за да съживи духоветъ ни да искажемъ желаніята си на Царя; нъ ные пакъ си снимъ, пакъ не хаемъ и чякаме на готово да ни кажътъ: *на ви това и това...*

Колко прошенія сж пристигнали до днесъ отъ вѣнъ, които да изразяватъ желаніята ни прѣдъ Царя? Българскійтъ печатъ що може безъ помощтъ на народа си? Той выка, нъ остава безъ помощъ и безъ подюркъ! Нека ся появятъ прошенія отъ вѣнъ, които официално да поднесатъ желаніята си на Царя ни, и тогава да ся види насърченіето на българскій печатъ въ постоянствуваніе. Нъ сега? — Сега той стои съ прѣдпазливостъ и съ страхъ да не бы да духне малкъ вѣтрець и да го събори.

Нашій печатъ постоянствува въ членоветъ си за встъпваніето въ военно слугуваніе, както Османліитъ, нъ колко общины до днесъ сж ся появили да отразатъ на гласа му? Оплакванія пристигатъ безъ мѣркъ отъ всякъдъ, а откриваніе на желаніята отъ нѣдъ! Открый, българскій народе, сърцето си, открый желаніята си прѣдъ Царя си, и тогазъ ще видишь какъ ще бѣдешъ удовлетворенъ! Не слушай, народе, онѣзи които тя застрашаватъ да не откривашъ желаніята си, да не излагашъ исканіята си, защото днесъ не е онова врѣме, което да тя застрашява! Днесъ самъ Царьтъ ти дава свободъ да изказвашъ болкытъ на сърцето си и да искашь равенството, за чѣто въвеждане той самъ ся мѣчи и труди!

Въззваніето бы ны отвлѣкло еще по на пространно, нъ като нѣма еще отзывъ отъ вѣнъ и ные ся ограничаваме, щото безъ дѣйствително насърченіе отъ

вѣнъ и то ще остане слабо; и както такава то мѣчно ще може да постигне осъщественіето на цѣльтъ си. Дѣятелность, постоянство, мѣдро сжженіе и рѣшителность ся изысква днесъ отъ нашия народъ. Благоврѣміето на днешнитѣ обстоятелства, не трѣба да го захвърлиме като другъ пѣтъ за непотрѣбно, днесъ е врѣме да сме живи, да сме будни, да зарѣжимъ междуособнитѣ гоненія, да си дадемъ братекъ рѣкъ на съгласіе и на любовь, и съ-еднодушно постоянствуваніе да искаме отъ щедрыя прѣстолъ на нашия Царь и Бащъ осъщественіе на желаніята си т. е. равенството, за което отъ толкозъ години въздышяме, въздышяме а не виждаме.

Желателно бы, щото тѣзи бѣлѣжки, които правимъ на нашитѣ читатели да ги не захвъргатъ и да ги не оставятъ тамъ дѣто ги прочетътъ, нъ да бѣдътъ по-мѣдри и по-зрѣлы въ сжженіята си и въ живостытъ си и да постоянствуватъ съ изыскванытъ справедливостъ прѣдъ Царя ни, който е расположенъ, както казахме и по-горѣ, да освободи Българскія народъ отъ многото злоупотрѣбленія, и да го въздигне и направи равенъ съ владѣющія Османлія.

Серверъ паша, царскій комисаринъ въ Херцеговинѣ, ся повыкалъ въ Цагрирадъ.

Етхыбъ есфиди, членъ отъ гражданското сѣдилище въ Цагрирадъ, ся наименовалъ прѣдсѣдатель на кассіонното сѣдовище въ Русчюкъ.

Хюсеинъ есфиди, бывшійтъ директоръ на Отоманскытъ търговскы распорѣжданія въ Румѣнїѣ, ся наименовалъ прѣдсѣдатель на кассіонното сѣдовище въ Одринъ.

Спорѣдъ свѣдѣнїя научяваме ся, че министерството на правосѣдіето, търговскытъ сѣдовища и другытъ, които засѣданїята ставахъ на В. Портѣ, щѣли да сж примѣстятъ въ министерството на просвѣщеніето при Св. Софїѣ; а писалищата на просвѣщеніето, щѣлы да ся прѣмѣстятъ на В. Портѣ.

Праздницитъ на Курбанъ байрамъ

захващатъ отъ днесъ и ще трайть четыре дена. Прѣзъ тѣзи празднични дни писалищата на В. Портѣ ще бѣдътъ праздни.

Генералътъ Хассанъ Тахсинъ паша, командантинъ въ Севасъ пристигналъ въ срѣдѣ въ града ни. Спорѣдъ свѣдѣнїя Н. В. щѣлъ да бѣде повыканъ за командантинъ въ Херцеговинѣ.

Аали паша, членъ отъ исполнительный свѣтъ ся наименовалъ за главенъ управитель въ Херцеговинѣ, и ся провъзвелъ въ тойзи случай на чинъ везиръ и мюширъ.

Ибрахымъ бей, членъ отъ Държавный свѣтъ, ся наименовалъ за главенъ управитель въ Боснїѣ и ся провъзвелъ въ тойзи случай на чинъ везиръ и мюширъ.

Спорѣдъ турскій вѣстникъ «Баскретъ», Н. В. В. Везиръ ималъ намѣреніе да иде самъ изъ нѣкои области за да даде на главнытъ управления потрѣбнытъ наставленія за послѣднитѣ мѣркъ прогласены въ царскій ферманъ и за въвожданіето на нѣкои и другы реформы изыскваны отъ обстоятелствата.

Една кореспонденція, която обнародва «Баскретъ», казва, че благодареніе на присѣтствіето на императорскытъ войскы, покупеніето на възстаніе, което ся появило въ Старъ-Загорѣ и Казанлъкъ, было напълно потѣпкано, и типината владѣяла на всякъдъ въ тѣзи двѣ мѣстности.

Н. В. Реуѣ паша телеграфиралъ на В. Портѣ съ датѣ отъ 19 того: Потрѣбнытъ храны за войскытъ въ Накчикъ ся донесоха безъ никакво прѣпятствіе. Тѣзи войскы имахъ храны само за единъ мѣсець еще.

Нашитѣ военны мѣста въ Дога и тѣ сѣще сж снабдихъ съ храны за четыре мѣсеца. Азъ дадохъ въ сѣщето врѣме и помощи отъ пары на бѣдствующытъ жители въ Накчикъ.

Негово Св. Гръцкыи патріархъ ходилъ при министра на външнытъ дѣла, съ когото ималъ дългъ разговоръ относително за истилямытъ по смѣсенытъ епархїи. Гръцкыи вѣстникъ «Неолососъ» ето какъ ся, изразява за това му посѣщеніе:

Знае ся, че екуменическият патриархъ быде призованъ, прѣди една година и повече, съ тескере отъ В. Портъ за избиранието на лицата, които щѣхъ да извършватъ истилямытъ по смѣсенитѣ епархьи. Тѣзи лица трѣбваше да присѣдствувать на официалното исчисляваніе на Българы и Гърцы за да ся опрѣдѣли подь чіе вѣдомство да бѣдѣтъ.

Патриархътъ поиска въ отговоръ на това тескере, за да бѣдѣтъ извършени истилямытъ и по онѣзи епархьи, които сѣ чисто българскы и да ся остави на населеніята да отговарятъ подь чіе вѣдомство желаятъ да бѣдѣтъ; да ли подь Екзархіята или подь Патриаршіята: освѣнъ това и онѣзи Българи, които бы припознали властятъ на патриарха, да си имать особны църквы и священники.

Тѣзи забѣлѣжкы на гръцкый патриархъ быдохъ припознати като справедливы, и отова тѣ сѣ земахъ въ вниманіе отъ В. Портъ. Слѣдователно потребното опълномощеніе като ся възложи пакъ на гръцкый патриархъ за да постапи за избиранието на депутатытъ, които ще присѣдствувать въ исчисляваніето на епархьины спорѣдъ горнытъ условия опрѣдѣлихъ ся за това двамата бывши владыцы въ българскытъ епархьи т. е. Видинскый и Скопскый както и единъ членъ отъ българскытъ мѣряны който е оставялъ вѣренъ на патриаршіята.

Научяваме ся отъ Пловдивъ, че Салимъ ефенди и Георгакы ефенди, които ся бѣхъ испратили отъ нѣколко врѣме насамъ комисари въ Старъ-Загоръ за да присѣдствувать на испытитѣ, свършили мисіята си и щѣли да ся завърнатъ скоро въ града ни.

По случай на праздничитѣ едно събираніе отъ помощъ станало за въ ползъ на гръцкытъ патриаршія отъ гръцкытъ банкеры. Г-нъ Георгы Зарифи далъ най-напрѣдъ поводъ за това. Събраната помощъ възлѣзла близу на 2,000 л. т., и щѣла да ся вложи въ народнытъ касъ на Фереръ за да служи за въ най-голымытъ нужды на патриаршіята.

Привѣтитѣ новины отъ Мостаръ съобщавать, че Кеджатъ ефенди бывшій секретаринъ и драгоманинъ на Босненскый вилаетъ былъ испроводенъ съ особеннъ мисіа въ Рагу-

зъ. А Бѣло ефенди, който придружилъ Реуфъ папа до въ Гачка былъ сѣще испроводенъ съ мисіа въ Катарро.

Спорѣдъ официалны увѣрениа обнародваны отъ турскытъ вѣстници, вижда ся, че полиціята (забѣтето) както въ града ни тѣй и въ областитѣ ще бѣдѣтъ свѣршено прѣправены.

Въ всякой меркезъ (становище) на полиціята ще засѣдава единъ свѣтъ състоящъ отъ три членове за да испытватъ хвалитѣ лица отъ *забѣтата* и да пускатъ всичкы онѣзи, които нѣмать виня.

Сѣщитѣ вѣстници казвать, че изпълнителный свѣтъ, който засѣдава на В. Портъ щѣлъ наскоро да обнародва устава на прѣустроеніето.

Тридесять и двама души затворники въ Стамбуль, Бейоглу и Юскюдаръ, които бѣхъ свършили двѣтъ трети отъ наказаніята си, сѣ освободили по причинъ на праздничитѣ на Курбанъ-байрамъ.

Официално съобщеніе

Ето главнытъ наставленія относящитѣ ся на избиранието на членове за въ сѣдилищата и за въ гражданскытъ и административны свѣты по областитѣ издадены на 24-ый того отъ В. Портъ:

Спорѣдъ разпорѣжданіето на прѣди малко обнародваный Царскый ферманъ, подданицытъ на Н. И. В. Султана отъ всякой классъ ся опълномощавать да си избирать сами по себе си членове за въ сѣдилищата и на свѣтытъ, които засѣдять въ Вилаетытъ, безъ никакво административно вліяніе.

Избирателныта власть която е дадена сѣще тѣмъ относительно за членове было отъ апеллативнытъ сѣдовища на вилаетытъ и отъ *Меджлисъ-темизъ* на санджацытъ; было отъ гражданскытъ сѣдилища на казыты и на административны свѣты ше ся извършва съ слѣдующитѣ условия.

Чл. 1-ый — Избиратели ще бѣдѣтъ всичкытъ тѣзи жители отъ каквото съсловіе и да сѣ, които ся исполнили 20 години и плащать данькъ. Изборътъ на населеніето трѣбва да пада на Избирателитѣ достойны за довѣріе за да постапватъ за избиранието на членове за въ свѣтытъ.

Чл. 2-ый — Отъ избирателитѣ ся изысквать слѣдующитѣ качества. 1) години 25. 2) да не е былъ наказанъ за нѣкожъ виня. 3) да не е направилъ притѣсеніе нѣкому. 4) да не е ималь никаквъ личнъ привързаностъ съ избираемытъ.

Чл. 3-ий Избираемы ще бѣдѣтъ тѣзи, които, независимо отъ опрѣдѣленитѣ условия въ прѣдидущій членъ за избирателитѣ, ще бѣдѣтъ учены и на години най-малко тридесять.

Селата и махалытъ зависящи отъ една каазъ или броящи най-малко около 200 кмѣщи, ще направятъ едно избирателно заведеніе вънъ отъ избранието. Тѣзи заведенія и окръжіето на главното мѣсто на казыты ще назначать всякой два избирателя, които ще ся съберятъ на това главно мѣсто за да постапять за избиранието на единъ членъ отъ предложенытъ членове за Сѣдовището и за Административны свѣтъ на каазыта. Половината на избраныты лица ще бѣде назначена отъ управителя за да занимава постовѣтъ на членове въ административны и сѣдебны свѣты.

Чл. 5-ый Щомъ ся направи избиранието отъ казыты, избраныты членове на административнытъ и сѣдебнытъ свѣты отъ тѣзи каазы, които ще сѣ дѣйствително представителитѣ на населеніето, то тѣ трѣбва да идѣтъ въ главното мѣсто ни санджака дѣто ще бѣдѣтъ турены за да съставляватъ *Меджлисъ-Темизъ* и административный свѣтъ. Въ случай ако бы да не щѣтъ всичкытъ да идѣтъ въ рѣченото главно мѣсто то тѣ сѣ свободны да испроводятъ отъ тѣхнѣ странѣ лица, на които да имать довѣріе. Изыскава ся всякога щото бройтъ на избирателитѣ който ще иде въ Санджацытъ, да ся не ограничава въ едно или двѣ лица. Всичкытъ избиратели отъ всяка каазъ тѣй съеденены ще постапять, вънъ отъ всяко вліяніе и мѣшателство на мѣстныта власть, за избиранието на едно число отъ членове равно или двойно опрѣдѣлено за *Меджлисъ-Темизи* и за административнытъ свѣты. Половината отъ сѣщитѣ избраны ще бѣде назначена отъ главныя управитель за да съставлява *меджлисытъ* на главното мѣсто.

Чл. 6-ый — Назначенытъ членове чрезъ избиранието за свѣтытъ на санджацытъ, като пратеницы отъ населеніето, ще идѣтъ въ главнытъ мѣста на вилаетытъ и ще постапять

тънъ отъ всяко вліяніе тѣмъ мѣстѣ-телство было на главный управитель было на другить чиновники отъ Вилаета, за избиранието отъ назначенитѣ числа членове за апелативното и за административното сѣдоища. Съобразно съ опрѣдѣлений начинъ въ прѣдидущій членъ половината на тѣзи избрани ще бѣде назначена отъ главна управитель като членове на тѣзи меджлисы съ потвърденіето на В. Портѣ.

Чл. 7-ый. — Не е задължително цето избранитѣ за главнитѣ мѣста на Санджацитѣ и на Вилаетитѣ да бѣдѣтѣ исклучително земени измежду чорбаджитѣ и жителитѣ на тѣзи главны мѣста. Могѣтъ да ся избиратъ и отъ жителитѣ на казыитѣ членове за свѣтитѣ на Санджацитѣ, както и отъ Санджацитѣ за свѣтитѣ на Вилаетитѣ. Избирателитѣ на селата ще могѣтъ сѣще да бѣдѣтѣ избрани членове за въ казыитѣ съ условіе да имѣтъ горѣзложенитѣ изыскваны качества.

Чл. 8-ый — Както равенството тѣи и числото на членовѣ по сѣдилицата и свѣтитѣ ще ся държи постоянно. Само едно число ще ся прибави въ другитѣ три на сѣдебнитѣ свѣты въ казыитѣ. Тѣзи членове ще бѣдѣтѣ половината мюсюлмани и половината немюсюлмани, и тѣ ще бѣдѣтѣ расподѣлени между разнитѣ общества, въ случай дѣто бы имало повече отъ три общества, то всяко на рѣдъ ще гужда отъ своитѣ членове за по една година.

ВЪНШНИ.

Гръцкый В. Неа Имера, който ся издава въ Триестъ приелъ слѣдующитѣ новины отъ единъ свой корреспондентинъ отъ Атина за пѣтуваніето на Г-на Д. Логотетъ:

Гръція изпълнява искрено своитѣ длѣжности къмъ Турціѣ, и не бѣлува никакъ да ся възползува отъ критическото положеніе на тѣзи държавѣ, при всячко че тя ся подбужда отъ много страны.

Азъ мога да вы увѣря че Гръцкото правителство не е прѣстанѣло отъ да дава своитѣ свѣти на всякъдѣ, дѣто има вліяніе, за да ся държи мирѣтъ.

Правителството като ся научи по слѣдно врѣме, че празны надѣжды отъ стары възпоминанія сѣ появили пакъ въ островъ Критъ, и че нѣ-

кои смутители искали да ся възползуватъ отъ днепното ужь положеніе на Турціѣ, то прибѣрза да проводи г-на Логотета за да свѣтѣва островитянитѣ, и да имъ каже да имѣтъ никакѣмъ надѣждѣ че, ако бы да възстанѣтъ, ще имъ помогне Гръція.

Единъ телеграммъ отъ «Одессѣ» извѣстява, че пристанището на тойзи градъ ся напълнило съ ледове, и че вапоритѣ неможли да работѣтъ по причинѣ на тѣхъ.

Пищѣтъ отъ «Діярбекиръ», че отъ единъ мѣсець и повече рѣка Тигръ излѣзла изъ брѣговетѣ си и наводнила околността му. Причина на това наводненіе были голѣмитѣ и непрѣстанны дѣждове. Жертва на тѣзи воды станѣлъ само единъ человекъ отъ едно село близу до Діярбекиръ.

Спорѣдъ «политическѣтъ корреспонденціѣ» Серверъ паша търси случай да работѣ съ добринѣ и убѣжденіе. Той свѣрзалъ сношеніе съ вліятелнитѣ прѣдставители на незадоволнитѣ християны, и ся надѣва да постигне да бѣде въ непосредственно сообщеніе съ главаритѣ на сѣщитѣ възстанници. За да при добіе довѣріето на населеніето той повикалъ доста християны на административны постове. Сега наскоро той показа и дѣломъ духа си на премирлване като наименова Міята Радовичъ Невесинскый каймакаминъ, личность, която ся намирала въ тѣсно сношеніе съ главатаритѣ на възстаніето. За сега ся броятъ шестима Християны наскоро наименовани въ разны административны постове.

Серверъ паша ся е турилъ свѣршенно въ трудъ да може да потычи незадоволствіето. Вънъ отъ всяко смѣнѣніе е' че той направилъ пріятелство съ Пекта Бѣлобѣркъ, единъ отъ познатитѣ главатары навѣзстаніето еще отъ врѣмето на Лука Вукаловичъ, когото, дири случая, да постави за чиновникъ на правителството съ като го увѣрява че щѣлъ да приеме чинѣтъ «паша». До сега старый възстанникъ все е упорствовалъ на покушеніето.

СМѢСЬ.

Единъ отъ Вѣнскитѣ вѣстници съобщава слѣдующето:

Сега наскоро прѣзь новѣтъ години Вѣна ще ся обогати съ едно прѣдпріятіе колкото ново, толкось и оригинално. Въ него ще ся появи единъ вѣстникъ *Фрамасонскый*.

Издательтъ му ще бѣде *Д-ръ Харманъ Байгелъ*, който е по настоящему управитель на болницѣтъ *Марія Тереза*. Главната цѣль на този листъ ще бѣде да прѣдставя на публикѣтъ всичкитѣ разны чинове на *достоинство* мѣжду *Фрамасонитѣ* които ся намиратъ по всичкитѣ части на свѣта. Въ сѣщето врѣмето той нѣма да изоставя да не открыва всичкитѣ тѣхны обряды и обычаи, както и всичкитѣ церемоніи, които ставатъ при приѣманіето на нѣкой новъ, който бы пожелалъ да влѣзе въ тѣхното дружество. На това прѣдпріятіе цѣльта щѣла да бѣде отъ най-святитѣ, цето щѣла да открие и обясны всичко на любопытнитѣ публикѣ, която слуша еществуваніето на тѣзи сектѣ, а безъ да знае нѣщо по-добрно.

Завчера въ четвъртъкъ на Коледа прѣди отпустъ на църкѣтъ двама напи отъ образованѣтъ классѣ младежи имали честѣтъ да ся срѣщнатъ близу до една кръчмарница. Единый отъ тѣхъ, който ся считалъ нѣщо за по-свѣстенъ ужь отъ другия усмѣлил ся да каже на по-простыя: — г-не защо си казѣлъ, че съмъ былъ пиянъ снощи? — Не, г-не, отговорилъ му другый; много тя е излѣгалъ тойзи, който ти е казалъ това; защото азъ не съмъ рѣкѣлъ, че само снощи си былъ пиянъ.

ТЕЧЕНІЕ НА ТУРСКИТѢ ФОНДОВЕ.

седмичны дни	общій дългъ или консолиде		облигации на Румел-желѣзны патища.
	гр.	пар.	франги.
Сѣбота	26.	20	57. 1)2
Понед-икъ	26.	5	57.
Вторникъ	26.	5	53.
Срѣда	25.	14	34. 1)2
Четвъртъкъ	24.	4	52. 1)2
Петъкъ	23.	21	48. 1)2

Издатель Хр. Г. Бѣчеваровъ.

Отговорникъ, П. П. Карапетровъ.

ВИСОКАТА ПОРТА.

МИНИСТЕРСТВО
НА
ВЪНШНИТЕ РАБОТИ.

Управлението на Печата.

Управлението на Печатътъ,
Като има предъ очи до-
иската изъ Т.-Назарджикъ отъ
6)18 Юлиа, обнародвана отъ бъл-
гарский вѣстникъ *Денъ* въ броя
му отъ 10)22 того;

Понеже този листъ туря подъ
съмнение характера на явний
бунтъ който подбуди убоздател-
нитъ мърки които Царското Пра-
вителство употрѣби противъ ед-
на часть отъ българското на-
селение на одринский вилаетъ;

Понеже като става органъ на
най-умразнитъ обвинения про-
тивъ гражданскитъ и военни
власти на тѣзи областъ, той
благоприятствува на дѣйстви-
вията на организуваното съза-
кляние, съ намѣрение да пред-
стави обузданието на бунта ка-
то едно дѣло на разрушение за
коего най-крвопролитнитъ е-
пизоди на варварскитъ времена
едвамъ представляватъ примѣри;

Понеже като ся покоряватъ
на тѣзи заповѣдъ на български-
тъ революционерни комитети
които, слѣдъ като пропаднахъ
въ криминалното си опитвание,
надѣватъ са да подигчатъ въ
своя полза всеобщото негодува-
ние и да експлоатиратъ едно
чувство на състрадание, което
смѣлитъ имъ разказвания и-
матъ за очевидна цѣль да по-
родятъ, редакторитъ на този
листъ са турятъ въ положение
да са употрѣбятъ съ сичкитъ
строгости на закона;

Понеже на всичкитъ подканяния
които Управлението на Печата
са постара да отправи до реда-
кторитъ на този листъ за да ги
убѣди да са съобразатъ съ и-
зискуемоститъ на едно състо-
яние исклучително важно и кое-

то налага на органитъ на съ-
ществующия печатъ една пред-
пазливостъ която би било опас-
но въ всѣко отношение да са
престѣпни или да са презре, вѣст-
никъ *Денъ* са показва като да
отговаря съ едно упорствување
коего забѣлѣзва отъ негова стра-
на рѣшението да са причисли
въ рѣдътъ на неприятелитъ на
страната.

Слѣдъ като зе заповѣдитъ на
Н. Превъс. министра;

Рѣшава :

Вѣстникъ *Денъ* са унищожа-
ва отъ деня на настоящето ми-
нистерко рѣшение;

Министра на полицията е на-
товаренъ съ изпълнението на
мѣркитъ които позволява насто-
ящето рѣшение.

Цариградъ, 15)27 Юлиа 1876.

Управительтъ на Печата
Блакъ.

Отъ горнито рѣшение чита-
телитъ ни видатъ че вѣстникъ
Денъ са унищожава. На тия отъ
нашитъ спомоществователи, кои-
но ни сж предплатиле, ние са
задѣлжаваме да испращаме нѣ-
кои отъ съществующитъ бъл-
гарски вѣстници или пъкъ ще
издадемъ нѣкоя книга за да имъ
са отплатимъ. Ако ли пъкъ спо-
лучимъ да земемъ дозволение,
както са надѣваме, за издаване-
то на другъ нѣкой вѣстникъ, то
ние ще имъ допълнемъ бройтъ на
листоветъ, които имъ дължимъ
Тия пъкъ отъ нашитъ спомоще-
ствователи, които ни сж длъжни
не само отъ тая, но и отъ ми-
налата година, ние ги молимъ
най-убидително да ни внесатъ
това що ни дължатъ, защото ис-
чернихме всичкитъ си сили за
поддържаньето на вѣстникътъ
до-сега, а съ това тѣ ще ни на-
сърдчатъ да са постарамъ за
по-скорошното земане воля за
издаваньето на другъ вѣстникъ.

Цариградъ, Юлий 16, 1876.

Отъ Управлението на *Денъ*.